

RĀ•GRĀ•K

ĀĖtrtek, 27 prosinec 2018

Do RĀ½grĀĭku, do sokola, jsem chodila asi tak od druhĀĉ tĀ™Ā-dy. Sokol to ale ve skuteĀnosti nebyl, byla to TĀlovĀ½chovnĀĭ jednota ĀĖKD Stalingrad. Od mĀĉho domova byla sokolovna kousek. PĀ™es ĀĖechĀĭk, kde jsme u sochy Svatopluka ĀĖeo cvrnkali kuliĀky, pak dolĀ po schodech, kde jsme hrĀĭli ĀĖĉcukr, kĀĭva, limonĀda, ĀajĀĖ, potom pĀ™es nejdelĀĭĀ- ulici v Praze, kterĀĉ mĀĭma jeĀĭtĀ poĀ™Āĭd Ā™Ā-kala FoĀĭovka.

Pro mne to uĀ¼ byla Stalinka; byla to neĀĭĀastnĀĭ ulice, kterĀĭ vystĀ™Ā-dala osm nĀĭzvĀ, neĀ¼ se z nĀ- stala VinohradskĀĭ, podle nĀkdejĀĭĀ-ch vinic na zdejĀĭĀ-ch strĀĭnĀ-ch.

PostupnĀ

se tak jmenovala ĀĀ-Ā•anskĀĭ, ĀĖernokosteleckĀĭ (tento nĀĭzev nese dodnes navazujĀ-cĀ- Āsek ve StraĀĭnicĀ-ch), pozdĀĭji Jungmannova. Po pĀ™ipojenĀ- KrĀĭlovskĀ½ch Vinohrad a Ā½iĀ¼kova k VelkĀĉ Praze v roce 1922 se jmenovala Fochova podle francouzskĀĉho marĀĭĭla Ferdinanda Foche. Sotva si na nĀĭzev lidĀĉ zvykli, nastala opĀt zmĀna ĀĖ za nacistickĀĉ okupace to byla pro zmĀnu Schwerinova. Po vĀĭlce krĀĭtkĀ½ Āas opĀt ĀĖFoĀĭovkaĀĖ, ale po roce 1948 pĀ™iĀĭel na Ā™adu jinĀ½ ĀĖmarĀĭĭlĀĖ ĀĖ generalissimus Stalin. Po obdobĀ- kultu osobnosti nakonec nĀkoho na magistrĀĭtu napadla spĀĭsnĀĭ myĀĭlenka vyhnout se vojevĀdcĀm, a tak se zrodil neutrĀĭlnĀ- nĀĭzev VinohradskĀĭ. Asi to byla ĀĭĀastnĀĭ volba, neboĀ vydrĀ¼ela dodnes.

KdyĀ¼ jsem pĀ™eĀĭla Vinohradskou, tak uĀ¼ zbĀ½valo jenom vybĀhnout nahoru TĀ™ebĀ-zskou, a byla jsem tam. Sokolovna mĀla velikĀĭnskou i malou tĀlocviĀnu, bazĀĉn, atletickĀĉ hĀ™iĀĭtĀ a jedno menĀĭĀ-, kterĀĉ se v zimĀ stĀ™Ā-kalo, na hokej.

S partou holek jsme chodily cviĀit kaĀ¼dĀĉ

pondĀĭĀ-, bĀhat na atletickou drĀĭhu, plavat i bruslit. Po cviĀenĀ- jsme vĀ¼dycky sesbĀ-raly deseĀĭky a v mĀ-stnĀ-m bufetu si za dvacetnĀ-k koupily krajĀ-c chleba namazanĀ½ plnotuĀnou hoĀ™ĀicĀ-. Za tĀ™icetnĀ-k to uĀ¼ byla houska s hoĀ™ĀicĀ- a kdyĀ¼ nĀkterĀĭ z nĀĭs dokonce mĀla hnĀdou papĀrovou korunu, tak si mohla koupit mandarinkovĀĉ pomo a my na nĀ- loudily, aby nĀĭm dala alespoĀ lohnout.

V zimĀ tu bylo i nejbliĀĀĭ- kluziĀĭtĀ, kde jsem

se uĀĭla na ĀĭlajfkĀĭch, pozdĀĭji jsem mĀla kanady po bratrancĀ-ch. KdyĀ¼ jsem si poprvĀĉ pĀĭĀĭla od kĀĭmoĀĭky bĀĭĀĉ krasobluslaĀ™skĀĉ boty, mĀĭlem jsem se pĀ™izabila. Nikdy jsem se uĀ¼ na nich nenauĀĭla sprĀĭvnĀ bruslit; jak jsem si pak poĀ™Ā-dila svoje, musely zoubky pryĀ, protoĀ¼e co skluz, to pĀĭd.

Jo, do toho Sokola jsem chodila nejdelĀ™Ā-v

cviĀit sama, pak jako pomocnĀĭ cviĀitelka a nakonec, uĀ¼ jako plnoletĀĭ, i jako cviĀitelka. Moc dlouho ne, po srpnu, v 68. roce, se totiĀ¼ do RĀ½grĀĭku nakvartĀ½rovali RusĀĭci. Vedle Sokolovny se zakopali ve strĀĭni. MalĀ- ĀernĀ- aziatĭĀ- muĀ¼ici, tankistĀĉ. Tanky byla zaparkovanĀĉ pĀ™ed tĀlocviĀnou, s hlavnĀmi namĀ-Ā™enĀ½mi dolĀ na Vinohradskou. VydrĀ¼ely tam stĀĭt celĀ½ rok, ale to uĀ¼ jsem na Vinohradech stejnĀ nebydlela. V tĀĉ dobĀ jsem uĀ¼ vĀdĀla, Ā¼e park nenĀ- Ā¼ĀĭdnĀ½ RĀ½grĀĭk, ale jsou to Riegrový sady, pojmenovanĀĉ po nĀĭrodnĀ-m obrozenci a politikovi, kterĀ½ Ā¼ĭl v dobĀĭch, kdy slovo vlastenec jeĀĭtĀ nebyla nadĀĭvka.

Bronzová

socha dr. F. L. Riegra v nadřivotná- velikosti je téměř 1 metry vysoká, stojí na ulovím stupítkem, a cca 1 metry vysokém podstavci, nad schodištěm na rohu Italské a Polské ulice. V energickém postoji a pohledu muže s rukama v bok vyjádřil autor Riegrovo tradiční- národní- heslo: „Nedejme se!“, která je napsána i na štětu s českým heraldickým lvem u jeho levé nohy. Jedná se o jednu z nejvýznamnějších portrétůch prací J. V. Myslbeka.

F.L.Rieger

se narodil 10. prosince 1818, a jeho rodné Semily slavě- letos 200 let od jeho narození-

deeres